

— Ахъ, недѣй, недѣй! . . . извикалъ малкиятъ Христосъ, — тѣ всички сж живи, тѣ страдатъ . . тѣхъ ги боли . . .

И Той се хвърлилъ да събира стжпканитѣ цвѣтя, цѣлувалъ ги и жално имъ говорилъ:

— Хвъркнете . . . Хвъркнете отука . . . . . Спасете се! . . .

И, — за чудо! — червенитѣ, жълтитѣ, синитѣ цвѣтя изведнажъ размърдали вѣнчетата си и веднага се издигнали надъ Христовата глава и се обърнали на разноцвѣтни и чудно-красиви пеперудки . . . .

Есень.

Натегна вече есень хладна
Съсъ калъ и дъждове,
А ето зима ошъ по-страдна
Ще дойде съ мразове.

И нѣма скоро да полъхне
Пролѣтенъ пакъ вѣтрець
И туй, що днесъ е, ще изсъхне
Катъ сухия листецъ.

Натегна вече кална есень
Съсъ страшни вѣтрове,
Но ето иде зимна пѣсень
На бури, снѣгове.

О, тегнатъ днитѣ ни, когато
Безъ слънчице вървятъ,
А какъ отлитатъ си хвъркато,
Щомъ радостъ донесатъ! . . .

Ек. Вл. Манчева.

